

Ingepakt schuldgevoel

“Kom je nu even kijken. Ik weet echt niet meer wat ik moet doen.” Mieke, de leerkracht van groep 3 heeft al eerder aangegeven dat Tristan erg druk is. Hij reageert vaak en heftig op andere kinderen. Sommige kinderen dagen hem uit en andere zijn bang voor hem. Mieke heeft al van alles geprobeerd. Vandaag zijn haar energie en creativiteit even op.

Ik ga in de klas zitten en zie Tristan bezig met zijn rekenwerk. Even later kijkt hij rond en roept naar een ander kind. Hij staat op en gaat midden in de klas staan. “Mag ik even jullie aandacht?” roept hij en lacht weer terug naar zijn stoel. Daarna pakt hij zijn gum en gooit die naar een kind. Ik ga wat dichterbij Tristan zitten. Hij begint weer te rekenen. Hij telt op zijn vingers en schrijft een cijfer in zijn schrift. Er komt een kind langs zijn tafeltje gelopen met een potlood in zijn handen. Tristan staat op en pakt het potlood af. Ik sta op en pak het potlood net zo snel weer af als hij deed. Ik geef het terug aan het andere kind en zeg tegen Tristan dat je geen spullen van elkaar mag afpakken. Hij gaat weer op zijn stoel zitten en legt zijn hoofd op zijn armen. Ik hoor hem mompelen. Hij kijkt in zijn boek en rekt weer. Zijn vingers produceren weer een paar antwoorden. Dan kijkt hij weer om zich heen, gaat staan en klimt boven op zijn stoel. En terwijl hij zijn armen in de lucht steekt, pak ik hem vast en zet hem weer op zijn stoel. Terwijl ik de stoel aanschuif zeg ik hem dat je niet op de stoel mag staan. Hij legt zijn hoofd weer in zijn armen.

Terwijl Mieke de kinderen in de kring roept hoor ik dat Tristan huilt. Hij kijkt Mieke even aan en loopt dan naar de andere kant van de klas en gaat in een hoekje zitten huilen. Ik vraag Mieke ‘gewoon’ te beginnen. Tristan huilt steeds harder. Mieke zegt tegen de kinderen dat Tristan even wil huilen en dat dat goed is.

“Ik huil niet zomaar hoor,” roept Tristan vanuit de hoek.

Ik ga bij hem zitten en vraag: “Wat zei je?”

Hij snikt als hij herhaalt: “Ik huil niet zomaar hoor.”

“Wat bedoel je?”

“Eerst was het altijd gezellig bij ons thuis en nou niet meer.”

“Hoe komt dat?”

“Papa is weg omdat hij het onrustig vond.”

“Onrustig?”

“Ja, wij zijn te druk en nou is hij ergens anders en hij komt niet terug als wij niet rustig worden en dat is ’s avonds helemaal niet leuk, want papa deed altijd spelletjes en hij bracht ons altijd naar bed en nou is hij weg.”

“Wat vervelend. Dat wist ik helemaal niet.”

“Wist jij dat niet?”

“Nee.”

“Oh.”

De klas is gaan eten. Tristan kijkt naar de rest.

“Wil je ook gaan eten,” vraag ik.

Hij knikt en loopt naar zijn broodtrommel.

Mieke en ik zien hoe hij gezellig zit te kletsen met zijn tafelgenootjes. Tegen 12.00 uur legt hij zijn broodtrommel in de bak. De afspraak is dat dat pas mag als ze naar buiten mogen. We zeggen er niets van.

“Tristan, weet je hoe laat je naar buiten mag?”

”Ja, om 12.00 uur.”

“Weet jij wanneer het 12.00 uur is?”

“Ja, als ze allebei boven staan.”

“Kijk jij dan even en waarschuw de klas als ze naar buiten mogen.”

Tristan draait zijn stoel om en zegt: “Bijna jongens, we mogen bijna naar buiten.”

Om 12.00 exact geeft hij het teken om pauze te gaan houden en lacht naar buiten.

Marcel van Herpen

Projectleider Expertisecentrum E.G.O Nederland